

Sygn. akt II CSK 86/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku J. P. i K. P.

przy uczestnictwie J. M. i S. M.

o zasiedzenie służebności drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 sierpnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 14 września 2012 r., sygn. akt I [...] Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek uczestników postępowania o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawców J. P. i K. P. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 września 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Takich okoliczności skarżący nie wykazał. Stosując artykuł 292 k.c. Sąd Okręgowy przyjął, szeroko uzasadniając swój wybór, jeden z prezentowanych w doktrynie i orzecznictwie, m. in. w uchwale 7 sędziów SN z dnia 9 sierpnia 2011 r., III CZP 10/11 (OSNC 2011, nr 12, poz. 129), kierunków wykładni tego przepisu, zgodnie z którym wykonanie trwałego i widocznego urządzenia przez

posiadacza nieruchomości w zakresie służebności gruntowej drogi dojazdowej jest przesłanką zasiedzenia tej służebności. Twierdzenie o oczywistym uchybieniu w stosowaniu art. 292 k.c. jest zatem nieuzasadnione.

Bezpodstawne jest w konsekwencji również twierdzenie o oczywistym naruszeniu art. 217 § 3 w zw. z art. 227 k.p.c. Należy bowiem zauważyć, że z dokonanych w sprawie ustaleń, których skarżący nie kwestionują wynika, iż nie wykonali oni trwałego i widocznego urządzenia na nieruchomości uczestników. W tej sytuacji okoliczność rzeczywistego przebiegu granicy między działkami wnioskodawców i uczestników postępowania nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Uczestnicy postępowania nie złożyli odpowiedzi na skargę kasacyjną w przepisany prawem terminie (art. 398⁷ § 1 k.p.c.), nie było więc podstaw do zasądzenia kosztów postępowania żądanych w piśmie z dnia 20 grudnia 2012 r. (k. 203).

aw

jw